

Ruh gerçeđi

İzmir/Kahramanlardan Süleyman Güler: ***“Ruh mahlûk mudur, yani yaratılmış mıdır, değil midir? Ruhun özü ve hakikati nedir?”**

Ruhun ne olduğu Resûlullah Efendimiz'e (asm) sorulmuş; Allah Resûlü (asm) soruyu vahye havale etmiş ve Cenâb-ı Hak'tan şu vahiy gelmiştir: “Sana ruhtan sorarlar. De ki: Ruh Rabb'immin emrindedir. Size o ilimden ancak az bir şey verilmiştir.”¹

Bize ruh bilgisinden az bir şey verildiği bildirildiğine göre, ruhla ilgili elde ettiğimiz bilgilerle yetinmemizde fayda var. Yukarıdaki âyeti tefsir ederken ruhun tanımı üzerinde Bedüzzaman Saîd Nursî (ra) önemle durur. Der ki: “Ruh; zîhayat, zîşuur, nurânî, vücûd-u haricî giydirilmiş, câmî, hakîkattar, külliyyet kesb etmeye müstaid bir kânun-u emridir.”²

Tanımdan yürümeye çalışalım: Ruh hayat sahibidir. Ruh şuur sahibidir. Ruh nuranîdir. Ruha vücûd-u haricî giydirilmiştir. Yani, bu İlâhî emre, haricî bir hüviyet ve mahiyet kazandırılmıştır, hususî bir kapsamlılık ve bütünlük verilmiştir.

Burada, “haricî vücut” kavramı içinde meleklerin her birinin ayrı özelliklere sahip olduğunu, cinlerin her birinin müstakil mahiyetinin bulunduğunu ve insanların her birinin hususî birer hüviyete sahip olduğunu anlamak mümkün. Sadece, her bir insana dünyaya gelişinde giydirilen, dünyadan gidişinde soyulan ve Kıyamet Günü tekrar giydirileceği vaad olunan vücut gömleğini bu “haricî vücut” kavramı içinde düşünmemelidir. Çünkü bu cismanî vücut ayrı bir lütuftur; dünyaya ve kıyamete mahsus bir gömlektir; ölümle soyulduğunda ruh yine bir ‘haricî vücut’ sahibi olarak latîf cildi ve misâlî bedeni içinde dünyâdan berzâh âlemine ayrılır.³

Bedüzzaman'ın tanımına göre, ruh câmîdir; yani, derinlik ve bütünlük sahibidir; geniştir, kapsamlıdır, Cenâb-ı Hakk'ın ekser isimlerine mazhardır, hadsiz latîfeleri ve duyguları bünyesinde barındırır, bir küçük âlem gibidir, cismâniyetle birleştiiğinde kâinatın bir fihristesi ve özeti mahiyetindedir.⁴

Yine Üstad Bedüzzaman'ın tarifinden hareket ettiğimizde görürüz ki: Rûh hakîkattardır; yani varlığı doğrudan Allah'ın emrine dayanır; sebep olan-sebep olunan ilişkisi olmadan her rûh doğrudan doğruya kendi Hâlık-ı Kerîm'inin, kendi Sâni-i Hakîm'inin emir ve irâdesinden gelmiştir. Hayal değildir. Rû'yâ değildir.

Efsane değildir. Mitolojik bir unsur değildir. Allah'ın emrine istinad eden hakikî bir vücuda ve varlığa sahiptir.

Keza, ruh, külliyyet kesb etmeye müstaidir; yani, dar kafesine sığmaz o, kabına sığmaz, gömleğini yırtar, toprağını yarar, bütün kâinatı ardına alır, sadece kâinatın Sahibine muhatap ve müteveccih olur, sadece kâinatın Sahibine yönelmekle huzur bulur; Allah'ın mülkünde sınır tanımaz, hudud tanımaz; bir inkişaf etti mi, bir açıldı mı, bir uçtu mu yıldızlar, güneşler, ulvî âlemler ona dar gelir.⁵

Nihayet ruh, âyetin de bildirdiği gibi, kânun-u emridir; yani Cenâb-ı Hakk'ın emrinden gelmiş bir kânundur, bir namustur, bir paket programdır, bir mahsus tabiattır; bir büyük hakikatin çekirdeği, nüvesi ve özüdür.

Melekler de ruhânî varlıklardır. Kur'ân'ın, Hazret-i Cebrail (as) için "Ruh"⁶, "Rûhu'l-Emin"⁷, "Rûhu'l-Kudüs"⁸ gibi saygı ve ihtiram ifadeleri kullanmış olması Hazret-i Cebrail'in (as) vazife ve makamının üstünlüğünü göstermekle beraber, mahiyet olarak da ruhanî olduğunu gösterir.

Ruh, Allah'tan bir emirdir. Allah'ın "Âmir", "Mürîd", "Muhyî", "Alîm", "Kadîr", "Hakîm", "Semî", "Basîr" gibi isimlerin ve bilemediğimiz bir çok Esmâ'nın mazharıdır. Yaratılmış bir hakikattir.⁹

Ruh, ait olduğu varlığı kimlik ve kişilik olarak niteler. İnsan ruhunun vazifesi Cenâb-ı Allah'a iradesiyle ve şuuruyla kulluk yapmaktır. Cenâb-ı Allah kuluna dilediği kadar yaşama süresi verir, dilediği an kulunun ruhunu teslim alır. Kul, Azrail'in eliyle berzah âlemine gittiğinde, istese de, istemese de Cenâb-ı Allah'a teslim olmuş olur.

Dipnotlar:

1- İsrâ Sûresi, 17/85;

2- Sözler, S.478;

3- A.g.e. S.478;

4- Sünûhât, S.15;

5- Lem'alar, S. 238;

6- Kadir Sûresi,97/4;

7- Şuara Sûresi, 26/193;

8- Bakara Sûresi, 2/87, 253; Mâide Suresi, 5/110; Nahl Suresi, 16/102;

9- Barla Lahikası, s. 141